

Nicoleta Zagura

Poveste de Crăciun

A Christmas story

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1
cod poștal 014605, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-711-567-3

Editor: Valentin Ajder

Nicoleta Zagura

Poveste de Crăciun

A Christmas story

E I K O N

2016

Poveste de Crăciun

De câteva săptămâni bune, îi întreb pe copii cine este Moș Crăciun și de unde vine? Fiecare copil îmi spune o altă poveste și, astfel, am hotărât să adun toate istoriile în această nouă poveste veche, numită Povestea Noastră de Crăciun.

Acum ceva vreme în urmă, înainte ca noile vremuri să fi început, lumea trăia după legile timpului măsurat de anotimpuri și fiecare anotimp însemna o altă provocare pentru continuitatea neamului omenesc.

Povestea noastră începe pe vremea când Adam și Eva erau demult pe pământ, izgoșiți din Rai, iar Pomul Cunoașterii Binelui și Răului (cel roditor de mere roșii) devenise un simplu copac ce a dat roade și vlăstari pe întregul Pământ. Oamenii acelor vremuri erau tot mai lacomi și tot mai invidioși unii pe alții, se certau întruna și deseori începeau războaie unii împotriva altora.

Pe vremea aceia, undeva pe crestele munților înalți, trăia Moș Crăciun. Îl chema așa deoarece atunci când Soarele despărțea Vechiul An de Anul Nou, Moș Crăciun, (fratele mai mic a lui Strâmbă-Lemne), un învățat bătrân și morocănos, supărat pe lumea rea și

războinică, spera să o scoată din starea de rău prin arderea unei crăci de măr, pomul prin care primii oameni au cunoscut existența Răului. Numele lui i se tragea deci de la Craca de măr...cracă-Crăciun...

În fiecare an, Moș Crăciun tăia cel mai frumos măr din sat, spre disperarea copiilor și cioplea din tulpina lui o cracă. Înfigea craca pe vârful unui munte și atunci când Soarele trecea prin mijlocul crăcii, Moș Crăciun aprindea craca de măr în speranța că odată cu aceasta vor arde și răutățile din satul lor.

Crăciunița, soția lui Moș Crăciun era tristă și îl ruga pe soțul sau să înceteze să taie merii din sat, lipsind copiii de delicioasele plăcinte cu mere, de ștrudele și de minunatele mere umplute cu miere și nuci.

Moș Crăciun însă, supărat pe urâtenia acestei lumi, se răzbuna de fiecare dată în același fel – tăia urmașii Pomului Cunoașterii Binelui și Răului.

Într-o seară, Crăciunița întâlnește un Călător rătăcit la poalele munților. A ajuns acolo luminat de craca de măr ce se vedea de departe, arzând în miez de noapte. Călătorul venea din Orient, din țări îndepărtate, și era un om

ce văzuse și binele și răul sub același acoperiș de stele. Călătorul o întrebă pe Crăciunița de ce are ochii înlăcrimați. Crăciunița îi povesti despre tristețea soțului său, Moș Crăciun, care, în seara aceea sacrificase ultimul măr din sat, lăsând copiii fără mere pentru o bună perioadă de vreme, până când o nouă generație de meri ar fi înflorit și rodit.

Călătorul o liniști pe Crăciuniță și îi povesti despre trei Împărați Magi și Mari Învățați: unul în științele cititului în stele, altul în științele vindecărilor sufletești și al treilea în știința transformării plumbului în aur. Cei trei Împărați aveau aceleași nemulțumiri pe care le avea și Moș Crăciun, însă în loc să ardă craca mărului, ei au pornit într-o călătorie prin lume să cunoască binele, să înțeleaga răul și să caute un Învățător Înțelept care să îi învețe pe oameni să iubească această lume și să biruie răul din ea prin dragoste și generozitate. Crăciunița s-a luminat la față auzind această veste și s-a rugat de acel călător să îi povestească mai mult de cei trei Împărați Magi. Călătorul, încălzindu-și mâinile la foc, a scos niște rășină de pin și brad și a aruncat-o pe cărbunii din vatră. Rășina răspândi un miros plăcut și o ceață ușoară lăsată de fumul din vatră o adormi pe Crăciuniță.

Crăciunița auzi în vis un cântec:

“Mare iarnă o picatu’ ... florile sunt dalbe, oile toate-o zbieratu’... Florile sunt dalbe... Și apoi alt cântec răsuna “ Ia sculați, boieri sculați, Florile Dalbe, Flori de Măr, Florile dalbe, Flori de Măr ... Crăciunița încerca să deschidă ochii, însă ceața o ducea într-un vis în care toți merii arși de Moș Crăciun au

prins viață pe munte și muntele era împânzit de meri înfloriți, adierea vântului provocă o ninsoare cu petale albe de flori de măr, care se amestecau cu fulgii de nea și creau o priveliște magică de zăpada presărată cu petale de flori dalbe de măr.

Deodată, în frigul nopții, se auzi un măgăruș și șoaptele a doi călători. Drumeții veneau pe același drum de unde veni și Călătorul ce îi povestise Crăciuniței de Împărații Magi. Bărbatul cu barba lungă și deasă era însoțit de o fecioară ce purta în pânțece un Prunc. Crăciunița îi primi cu brațele deschise, le oferii câte o cană de lapte cald și câte un colț de pâine.

Călătorii erau osteniți și speriați de focul mare ce se vedea arzând în vârful muntelui. Când Crăciunița reuși să pună așternuturi noi în Casa cea Mare, veni și Moș Crăciun din vârful muntelui, supărat pe soția sa.

Când acești străini mi-au călcat pragul casei, focul meu din vârful de munte s-a stins și în locul lui s-a aprins o Stea luminoasă pe Cer! O Stea mai luminoasă decât Sfântul Soare! Sunt niște vrăjitori cei ce ne-au călcat pragul, să poftească afară, dacă nu pleacă, unde le stau picioarele le va sta capul!

Crăciunița, miloasă de fire, i-a ascuns pe călători într-o peșteră a muntelui, acolo unde mai erau adăposiți un vițel, șapte oi și o iapa care fătase un mânz. Crăciunița a adus pe furie păduri calde și le-a așternut pe paie alături de ieslea umplută cu fân. Când a ieșit din peșteră, a observat că Steaua de care vorbea Moș Crăciun era mai luminoasă decât Sfântul Soare și lumina Stelei proiecta o rază ce mergea direct spre intrarea în peșteră. Tulburat de Lumina ce îi

umpluse spatele casei, Moș Crăciun ieși afară și o zări pe Crăciuniță la intrarea în Peșteră. Luă securea cu care tăia merii din sat și porni spre peșteră pentru a-l pedepsi pe oaspeții nepofțiți și pe Crăciunița neascultătoare. Zărindu-l, Crăciunița începu să împingă cu ambele brațe piatra de la intrarea în peșteră, pentru a-și proteja oaspeții de furia lui Crăciun. Supărat, Crăciun lovi piatra de la intrare cu securea, securea alunecă și brațele Crăciuniței căzură pline de sânge în mormanul de paie. Fecioara din peșteră alergă spre Crăciuniță, ridică din paie mâinile tăiate și i le lipi la loc, sărutându-le. Mâinile se prinseseră imediat, parcă nici nu ar fi fost tăiate vreodată, iar Fecioara căzu pe paie dând naștere unui Prunc.

Deodată, peștera se umplu de Lumină și un înger coborî pe unda stelei spre ieslea unde se născu Pruncul. Ingerul avea părul de aur și privirea de smarald, aripile-i albe acoperiră Pruncul Nou-Născut și vocea Ingerului răsună cristalin doinind un cântec de leagăn cu care doar Regii și Împărații erau legănați: „Astăzi s-a născut Hristos, Mesia chip Luminos, lăudați, si cântați si va bucurați! Neaua ninge nu-l atinge, vântul bate, nu-l străbate, lăudați si cântați, si vă bucurați!”

Ghidați de lumina puternică a stelei, veniră, la intrarea în peșteră, sătenii însoțiți de trei Împărați călători. Împărații purtau daruri alese, aducând Pruncului Nou Născut ladițe cu aur, smirnă și tămâie. Prezența Împăraților îl înspăimântă pe Moș Crăciun, care se sperie că va fi judecat pentru faptele sale.

Cel mai bătrân dintre Împărații Magi îl dojeni pe Moș Crăciun pentru faptul că a ars

toți merii din sat și îi spuse că Răul poate fi învins nu prin focul arderii distrugătoare, ci prin focul Cunoașterii. Atunci când Cunoaștem puterea iubirii nemărginite, când putem dărui fără să așteptăm să primim ceva în loc, atunci Răul pierde din putere și Binele domnește în casele oamenilor.

Împărații Magi i-au mai spus lui Moș Crăciun că, acum, în peștera din spatele casei lui, Fiul lui Dumnezeu s-a făcut Om, și e trimis de Dumnezeu-Tatăl pe Pământ să învețe lumea să fie mai bună și mai iubitoare și prin dragoste nemărginită să învingă Răul.

— Acest Prunc, numit Iisus Hristos, va învăța lumea ce înseamna iubirea, speranța, credința și bucuria de a oferi daruri, rosti Ingerul cu privire de smarald.

Sărbătoriți și sunați din trâmbițe, s-a născut Mântuitorul!

Moș Crăciun îngenunche în fața Pruncului Iisus și îi mulțumi că a ales să se nască în curtea casei lui.

Era rușinat de prostia faptelor sale și de înverșunarea prin care îi trată pe călători.

Așezat lângă ieslea Pruncului Iisus, Crăciun îi vorbi:

Iti promit ca in fiecare an, in amintirea Nașterii Tale, voi face cadou copiilor mere și nuci – merele ca o amintire a pomilor arși, iar nucile ca un însemn al înțelepciunii ascunse sub o coajă tare, o amintire a durtății ce ascunde un miez dulce înăuntru.

Pruncul zâmbi dulce privindu-l în ochi pe Moș Crăciun...

Fumul din vatră se rari și dispăru. Crăciunița se trezi din somn și nu știa dacă a visat cele întâmplate sau le-a trăit cu adevărat. Ridică capul și văzu pe Cer o Stea Luminoasă. Lângă vatră, Moș Crăciun cioplea de zor jucării pentru copiii satului. Erau jucării cioplite din așchiile merilor tăiați. Obosită, Crăciunița adormi din nou. A doua zi dimineată, când se trezi găsi, în fața patului în care dormea, un brad plantat într-o oală mare de lut. Moș Crăciun îl împodobi cu jucăriile cioplite din lemnul de măr.

— Acest brad e adus de departe și face o rășină fermecată, numita tămâie. Ti l-a lăsat un Călător, i-a spus Moș Crăciun Crăciuniței. Privind-o în ochi cu blândețe rosti:

— Te iubesc și te rog să mă ierți că, uneori nu mă port cumpătat, în semn al regretului meu, promit că în fiecare an o să cioplesc mii de jucării frumoase, pe care tu să le împarți celor ce au nevoie de iubire.

Crăciunița încă nu aflase cât din ce a visat a fost vis și cât s-a întâmplat cu adevărat. O cicatrice mică de pe mâna dreaptă o făcu să cadă pe gânduri... Cicatricea avea forma unei flori în formă de cruce sau poate a unei stele ce într-o noapte a luminat mai puternic decât Sfântul Soare deasupra peșterii din spatele casei?

Lua jucăriile și le așeza într-un sac brodat cu fir de mătase... Aceste jucării vor fi un semn de iertare față de răul făcut și o lecție de iubire pentru ființele acestei lumi!

— Hai să le împarțim, Moș Crăciun! Iubirea se crește prin iubire, iar darul cel mai mare este cel care nu așteaptă răscumpărare!

Moș Crăciun lua sacul mare și greu și porni spre peștera unde se născu Pruncul Iisus. Iapa, ce avea un mânz, urma a fi înhămată la sanie, pentru a merge cu Moș Crăciun și cu Crăciunița prin sat și a duce daruri copiilor cuminți. Deodată, Cerul se lumina și Ingerul cu părul de aur și privirea de smarald apăru din nou. Purta în brațe 6 rădacini de măr, cioturile rămase în urma copacilor tăiați de Moș Crăciun.

Moș Crăciun îngenunche în fața Ingerului, iar în gerul îi vorbi:

O să iti fac și ție un dar, Moș Crăciun! O să transform aceste cioturi de pom în Cerbi, pe care îi poți înhama la sania ta, pentru a-i da odihnă iepei ce are manzul mic și plăpand. De ziua Nașterii Pruncului Iisus, orice ființă care este mama trebuie să se odihnească. Cerbii pe care ți-i dau sunt puternici, asemeni rădăcinii ce ține pomul, iuți, așa cum este gândul, și le mai dau și harul de a zbura, pentru a putea ajunge la timp la cât mai mulți copii.

Moș Crăciun își descreți fruntea și primi cu bucurie mare darul fermecat.

De atunci, în fiecare Ajun, Cerbii lui Moș Crăciun coboara din Stele pentru a fi înhămați la sania plină de cadouri minunate.

— Crăciunule, te așteptăm cu mere și cu nuci! Și, desigur, cu daruri fermecate!

Cate minuni au putut să se întâmple într-o singură noapte!!!

— Voi credeți în minuni?

Priviți Cerul! Dacă vedeți o Stea Luminoasă...o minune e pe cale a se întâmpla!

A Christmas story

For a couple of weeks I've been asking the children who Christmas Forefather is, and where they think he comes from. With each child I've received a different answer; thus I've decided to gather all of their stories and combine them in one, named "Our Christmas Story".

A long time ago, before the new times had begun, the world lived by the rules of time measured in seasons, and each season meant another challenge for the continuity of humankind.

Our story begins in the times when Adam and Eve had been on Earth for a long time, as they were banished from Heaven, and the Tree of the Knowledge of Good and Evil (Which grows red apples) became a simple fruit-bearing tree on our planet – and provided the seeds for all the other apple trees. The people of those times were greedier and more envious, always quarrelling and often starting wars against each other.

During that time, somewhere on the peaks of the high mountains, lived Christmas Forefather. Each year he would cut the most beautiful apple tree in the village – to the

annoyance of the children – and sculpted a stick out of its trunk. The stick he would then plant on the top of a mountain, and when the sun would reach the middle of the stick he would light it on fire, hoping that all the evil in the village would burn with it.

Mrs. Christmas, the wife of Christmas Forefather, was sad because of this, and asked her husband to stop cutting the trees from the village, as the children could not eat the delicious sweets that were made with the apple fruit.

Christmas Forefather, however, upset at the evil of this world, kept doing what he did – cutting what had followed the Tree of the Knowledge of Good and Evil.

One evening Mrs. Christmas met a lost wanderer at the base of the mountains. His path had been led by the stick lit by Christmas Forefather, as it could be seen from far away, burning in the night. The traveller came from the East, from faraway lands, and was a man that had seen good and evil under the same starry roof.

The man asked Mrs. Christmas why her eyes are teary. She told him of her husband's

sadness, that on that evening he had sacrificed the last apple tree in the village, leaving the children without apples for a good amount of time, until the new apple trees would blossom and bear fruit.

The traveller calmed her down, and told her of three great Wise Men: One that knew how to read the stars, another that could heal the soul, and one that know how to transmute lead to gold. The three Wise Men shared the sadness of Christmas Forefather – but instead of burning an apple tree they went on a journey through the world to know Good and Evil, to search for a Wise Teacher that would show people how to love this world and conquer evil through love and generosity. Mrs. Christmas was happy to hear this story, and asked the traveller to tell her more of these three Wise Men. The traveller, heating his hands over a fire, took out some frankincense and threw it over the embers. The resin spread a pleasant smell, and slowly put Mrs. Christmas to sleep.

As she slept she heard a song, singing of the white blossom of the flower tree. Mrs. Christmas tried to open her eyes, but the mist made by the resin took her into a dream where all the trees burnt by Christmas Forefather came to life, and the mountain was full of blossoming apple trees, the gale making their petals mix with snowflakes and fall amongst them, creating a magical view of snow mixed with the white flowers of the apple tree.

Suddenly, in the midst of the night, a little donkey could be heard, along with the

whispers of two travelers. The travelers came on the same road that the wanderer who told Mrs. Christmas of the three Wise Men took. The man had a long and thick beard, and in his company was a maiden who bore a baby in her belly. Mrs. Christmas welcomed them with open arms, offered them a cup of warm milk and a piece of bread.

The travellers were tired and scared of the large fire which could be seen on the top of the mountain. As Mrs. Christmas set up the bed for them, in came Christmas Forefather, angry at his wife.

“When these strangers stepped into my house the fire on top of the mountain went out, a bright Star coming up above in the sky! A Star brighter than the Holy Sun! They surely are witches, so they may sit outside – otherwise their head shall stand at their feet!”

Mrs. Christmas, taking pity on the travellers, hid them in a cave of the mountain where a calf, seven sheep, and a mare that gave birth to a foal sat. She also snuck in some warm blankets which she put on a haystack near a crib that was full of hay. When she came out of the cave she noticed that the Star which Christmas Forefather was talking about was brighter than the Sun, and projected a ray towards the entrance of the cave. Disturbed by the light which filled the back of his house up, Christmas Forefather took his felling axe and went to the cave to punish Mrs. Christmas and the uninvited guests. Seeing him, Mrs. Christmas pushed a large rock towards the entrance to the cave, to protect her guests from Christmas Forefather’s

anger. Enraged, he struck against his wife, and cut her hands, which fell on the stack of hay. The maiden then ran towards Mrs. Christmas, took up her hands and put them back on, kissing them. The hands united with Mrs. Christmas' body, as if they were never cut, and the Maiden fell on the hay, giving birth to a Child. The cave was filled with light, an Angel coming down the ray of light towards the crib where the Child was born. The Angel had golden hair and an emerald look, his wings covering the New-Born, and his crystalline voice singing a lullaby that was reserved for Kings and Emperors.

Guided by the powerful light of the star the villagers came, accompanied by the three Wise Men. They came bearing gifts of gold, frankincense, and myrrh. Their presence, however, frightened Christmas Forefather, as he thought that he might be judged for his actions.

The oldest of the Wise Men chastised Christmas Forefather for burning all of the apple trees – as evil cannot be defeated through the fire of destruction, but by the fire of knowledge. For when we know the power of unmitigated Love, when we can give without expecting to receive something in return – then Evil loses its power and Good rules in the houses of people. The three Wise Men also told that in that cave the Saviour was born, the Son of God – The teacher sent by the Lord, the Father on Earth that would teach the world to make itself a better place, and through love to defeat Evil.

Then the emerald-eyed Angel said: "This Child, named Jesus Christ, will teach the world what love, hope, faith, and the joy of giving gifts means".

Christmas Forefather fell to his knees in front of Him, shamed by the foolishness of his acts, and thanked the three Wise Men for their words and teachings, promising that each year, on the day of the Son of God's birth, he would give gifts of apples and nuts to the children – apples as a remembrance of the burnt trees, and nuts as a representation of Wisdom hidden under a hard shell, a reminder of the toughness which hides a sweet core.

The smoke lifted, and Mrs. Christmas woke up from her sleep, not knowing if she had dreamt it all or if they actually happened. She lifted her head and saw a bright light in the sky. Near the fireplace Christmas Forefather was hastily carving toys for the children of the village. They were toys made from the remains of the cut apple trees. Tired, Mrs. Christmas fell asleep, again. In the morning, when she woke up, she found, in front of the bed, an Evergreen in a big clay pot. Christmas Forefather had decorated it with the toys he had made from the apple tree.

"This Evergreen is brought from far away and makes an enchanted resin, named frankincense. A traveller left it for you", said Christmas Forefather to his wife.

"I love you, and please forgive me if I sometimes act without thinking. As a sign of my regret I promise that each year I will carve

thousands of beautiful toys, which you would share with those in need of love", he said.

Mrs. Christmas had not yet found out how much she had dreamt and how much was truth. A small scar on her right hand had her thinking... The scar was in the form of a flower in the shape of a cross – or perhaps that of a bright star in a dark night?

She took the toys and put them in a sack lined with silk – these toys would be a sign of forgiveness for the evil done, and a lesson in love to the creatures of this world!

"Let's share them, Christmas Forefather! Love grows through love, and the greatest gift is that which expects nothing in return!"

Christmas Forefather took the big, heavy sack, and went to the cave where the Child had been born. The Mare, which gave birth to a foal, was to lead his sleigh, so that Christmas Forefather and Mrs. Christmas could go around the village to give gifts to well-behaved children.

Suddenly the sky lit up, and the Angel with golden hair and emerald eyes appeared. In his arms he carried six apple tree roots, those which had remained after Christmas Forefather cut them.

Christmas Forefather kneeled before the angel, it saying:

"I will also give you a gift, Christmas Forefather! I will make these roots into reindeer, which can lead your sleigh, so that the Mare can rest and nurture her foal. On the day of the Son of God's birth each mother has to rest. The reindeer which I give to you

are strong – like the root which holds the tree, fast – as the mind is, and I will also give them the gift of flight, so that you may arrive at the needing children in time."

Christmas Forefather rejoiced and accepted the enchanted gift.

Since then, on each Christmas Eve, the Reindeer of Christmas Forefather come from the Stars to lead his sleigh, which is full of wondrous gifts.

Oh how many miracles could have happened in but a single night! Watch the sky! If you see a shining star... a miracle is about to happen!

Ana Teodora

Alexandra

Alexandra

Alexia

Alice

Ana

Ana Maria

Ana Teodora

Ana

Anna

Antoniù

Briana

Cat'lnca

Clara

Cristian

Dan

Darius

David

Diana

Eliza

Eric

Erica

Eva

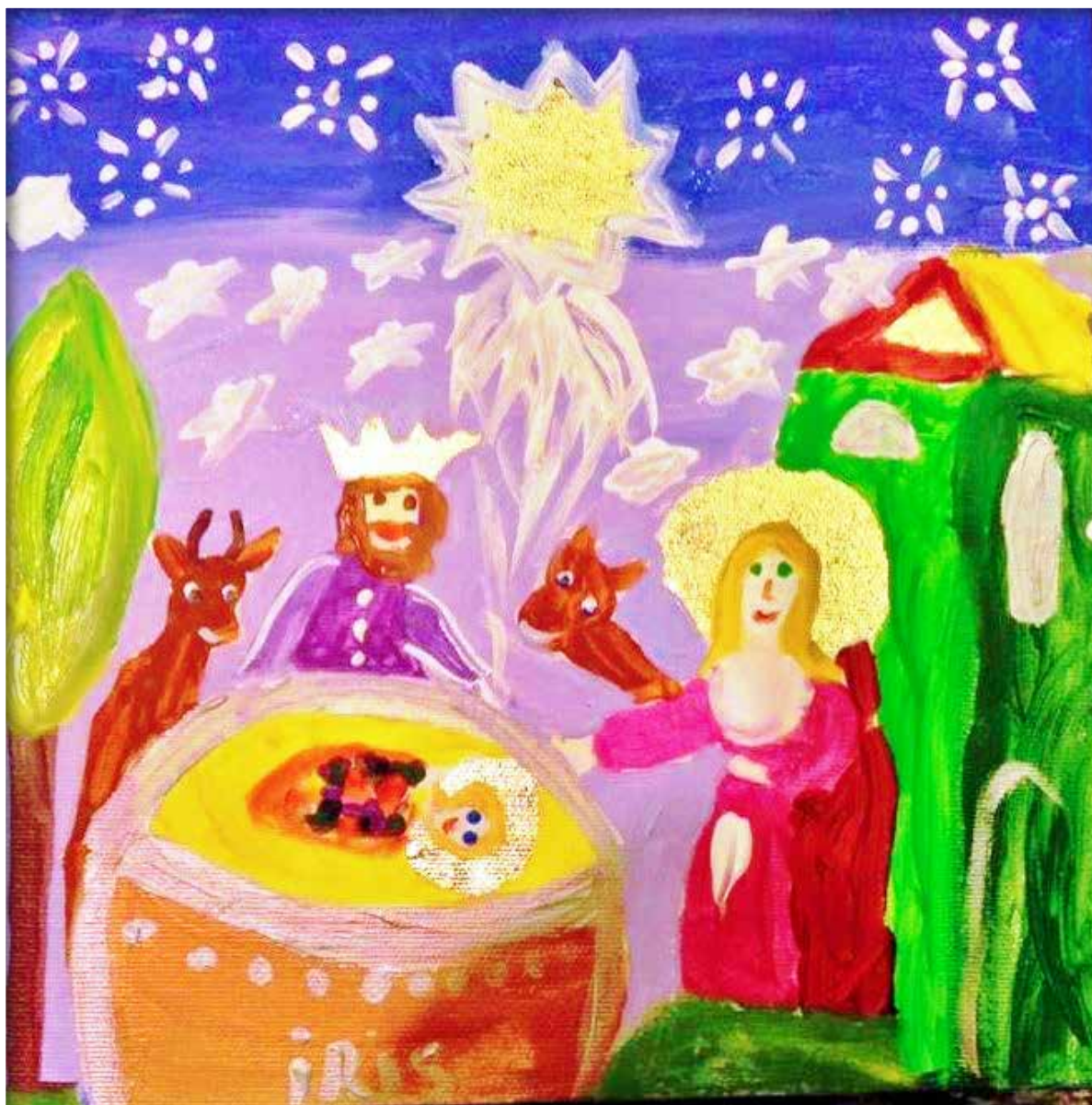
Ioana

Ioana

Iris

Isidor

Luana

Luca

Luca

Mara

Mara

Mara

Mara

Maria

Maria

Maria

Maria

Maria

Mihaela (Mia)

Miruna

Myriam

Patricia

Patrick

Rebeca

Roberto

Sofia

Sorana

Teodora

Theodor

Tudor

